

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2019, č. j. 15 Af 57/2018 - 54,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci obdržel dne 1. 7. 2019 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) ze dne 4. 6. 2019, č. j. 15 Af 57/2018 - 54, kterým krajský soud z důvodu nezaplacení soudního poplatku zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2018, č. j. 12310/18/5100-31462-704389, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 22. 5. 2017, č. j. 1251736/17/2501-70462-506254, ve věci dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitých věcí.

[2] Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků, ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však usnesením ze dne 23. 7. 2019, č. j. 5 Afs 184/2019 - 16, zamítl stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků (výrok I.), jakož i návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti (výrok II.), neboť se jednalo o zjevně neúspěšný návrh ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Současně jej výrokem III. vyzval ve lhůtě 15 dnů od doručení předmětného usnesení k zaplacení soudního poplatku ve výši 5000 Kč za podanou kasační stížnost a 1000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (výrok IV.). Posledním výrokem (výrok V.) pak stěžovatele vyzval k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti.

[3] Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu bylo stěžovateli doručeno dne 29. 7. 2019. Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že stěžovatel ve lhůtě stanovené uvedeným usnesením poplatek za kasační stížnost neuhradil a plnou moc advokáta nepředložil. Návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti vzal stěžovatel přípisem ze dne 13. 8. 2019 (založeným na č. l. 19 soudního spisu) zpět.

[4] Stěžovatel dne 13. 8. 2019 opětovně požádal Nejvyšší správní soud o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků. Z ustálené judikatury vyplývá, že o žádosti o osvobození od soudních poplatků musí soud sice v zásadě rozhodnout dříve, než pro nezaplacení soudního poplatku řízení zastaví, toto obecné pravidlo má však své výjimky. Mechanické uplatňování tohoto pravidla by mohlo vést ke zbytečnému prodlužování řízení opakovaním stále stejných žádostí a rozhodováním o nich. O opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 - 65, ze dne 16. 12. 2015, č. j. 8 As 145/2015 - 12 nebo ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 120/2014 - 32, či nález Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2010, sp. zn. I. ÚS 1439/09, č. 10/2010 Sb. ÚS, bod 17). To však není stěžovatelův případ.

[5] Přestože v přípisě ze dne 13. 8. 2019 tvrdí, že u něj nastala změna faktických poměrů, neboť veškerý jeho majetek vč. účtů je obstaven podle stěžovatele nezákonnými exekucemi, tato tvrzení ničím nedokládá. Z obsahu spisového materiálu, jakož i z celkového počtu řízení vedených u zdejšího soudu týkajících se stěžovatele, je přitom zřejmé, že jeho opakovaná žádost o osvobození od soudních poplatků je pouze obstrukční praktikou, jejímž smyslem není ochrana jeho subjektivních veřejných práv.

[6] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 23. 7. 2019, č. j. 5 Afs 184/2019 - 16, stěžovatel si právě s ohledem na počet řízení, která před správními soudy vede, musí být vědom, že pro splnění podmínek pro osvobození od soudních poplatků musí své majetkové poměry, jakož i jejich případnou změnu, řádně doložit. To však stěžovatel neučinil. Nejvyšší správní soud proto neshledává důvod k odchýlení se od svého dřívějšího stanoviska vyjádřeného ve výše citovaném usnesení.

[7] Nejvyšší správní soud dále pro úplnost dodává, že nepostupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před jinými procesními postupy (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2017, č. j. 3 As 129/2017 - 35).

[8] Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než řízení o kasační stížnosti podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavit.

[9] Jelikož bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno, nemá podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků řízení právo na náhradu jeho nákladů.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 22. srpna 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu